

บทที่ 2

วรรณคดีและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวรรณคดีและการวิจัยที่เกี่ยวข้อง มีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะทราบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชา และการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นของครู นักเรียนและผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่มีต่อเนื้อหาวิชาสุขศึกษา โดยการค้นคว้าและรวบรวมผลงานการเขียนบทความ หนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะกล่าวตามหัวข้อดังต่อไปนี้

- ความหมายของเนื้อหาวิชา
- ประเภทของเนื้อหาวิชา
- หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา
- การจัดเนื้อหาหลักสูตรสุขศึกษา
- เนื้อหาวิชาสุขศึกษาในระดับมัธยมศึกษา
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ
- งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

ความหมายของเนื้อหาวิชา

ทาบ (Taba 1962: 425 อ้างจาก กาญจนา คุณารักษ์ 2527: 7) ได้ให้ความหมายของคำว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง สารของความรู้ และประสบการณ์ในการแสวงหาความรู้ตามศาสตร์สาขาวิชานั้น ๆ เนื้อหาวิชาจะเป็นรายละเอียดที่จะนำมาถ่ายทอดให้กับผู้เรียนได้มีคุณสมบัติตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

คาร์เตอร์ วี กูด (Carter V. Good 1973: 568) ได้ให้ความหมายของคำว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง ข้อความจริง ข่าวสาร ความรู้ หรือเนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน

กาญจนา คุณารักษ์ (2527: 59) ได้ให้ความหมายของ เนื้อหาวิชา หมายถึง สารของความรู้ และประสบการณ์ในการเรียนรู้

สันต์ ธรรมบำรุง (2527: 49) ให้ความหมายของคำว่า เนื้อหาวิชา หมายถึง เนื้อหาสาระหรือความรู้ และยังรวมถึงประสบการณ์ของการเรียนรู้ด้วย (Learning Experience)

จากความหมายที่กล่าวมาอาจจะสรุปได้ว่า เนื้อหาวิชา (Subject Matter) หมายถึง เนื้อหาสาระหรือความรู้ และประสบการณ์ของการเรียนรู้ตามศาสตร์สาขาวิชานั้น ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ประเภทของเนื้อหาวิชา

บลูม (Bloom 1972: 44-45 อ้างจาก ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล 2527: 166-168) ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นประเภทและระดับดังนี้

1. เนื้อหาในสิ่งเฉพาะ ได้แก่ เนื้อหาที่มีลักษณะเฉพาะเจาะจง และรายละเอียดปลีกย่อยของข่าวสารข้อมูลที่เป็นอิสระต่อกัน ซึ่งแยกย่อยออกเป็น

1.1 เนื้อหาเกี่ยวกับคำเฉพาะ ได้แก่ ความหมายหรือคำจำกัดความของคำที่ใช้ในแต่ละสาขาวิชา ตลอดจนสัญลักษณ์ที่กำหนดขึ้นมาใช้ในแต่ละสาขาวิชา

1.2 เนื้อหาในข้อเท็จจริงเฉพาะ ได้แก่ เนื้อหาในเรื่องข้อมูล เหตุการณ์ บุคคล สถานที่ แหล่งข้อมูล เป็นต้น

2. เนื้อหาวิธีการที่จะจัดกระทำกับสิ่งเฉพาะ ได้แก่ เนื้อหาในวิธีการที่จะจัดระบบศึกษา พิจารณา และวิจารณ์ความคิดหรือปรากฏการณ์ ซึ่งรวมถึงวิธีแสวงหาความรู้ การจัดลำดับเหตุการณ์โดยยี่สิบเวลา และเกณฑ์การตัดสินภายในสาขาวิชา ตลอดจนรูปแบบของการจัดที่กำหนดไว้ในแต่ละสาขาวิชา ซึ่งสามารถจำแนกย่อยออกได้เป็น

2.1 เนื้อหาเกี่ยวกับระเบียบประเพณี ได้แก่ เนื้อหาที่เกี่ยวกับลักษณะวิธีการของการปฏิบัติและการเสนอความคิดและเหตุการณ์

2.2 เนื้อหาความรู้ที่เกี่ยวกับแนวโน้มและผลที่ตามมา ได้แก่ เนื้อหาด้านกระบวนการ ทิศทาง และความเคลื่อนไหวของปรากฏการณ์ที่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา

2.3 เนื้อหาเกี่ยวกับการจำแนก และการจัดประเภท ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับชั้น ชนิด ประเภท และการจัดที่มีประโยชน์ และเป็นพื้นฐานสำหรับแต่ละสาขาวิชา แต่ละจุดมุ่งหมาย หรือแต่ละปัญหา

2.4 เนื้อหาเกี่ยวกับเกณฑ์ ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับเกณฑ์หรือมาตรการที่ใช้สำหรับพิจารณาตัดสินเกี่ยวกับข้อเท็จจริง หลักการ ความคิดเห็น และการปฏิบัติ

2.5 เนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการ ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับวิธีการค้นคว้าหาความรู้ เทคนิค และการดำเนินงานที่นำมาใช้ในแต่ละวิชา ตลอดจนวิธีการที่ใช้ในการสำรวจปัญหา และปรากฏการณ์เฉพาะอย่าง เน้นถึงความรู้ในวิธีการว่ามีอะไรบ้าง

3. เนื้อหาที่เป็นสากลและนามธรรมในแต่ละสาขาวิชา ได้แก่ เนื้อหาที่เกี่ยวกับความคิด แนวทาง และรูปแบบที่สำคัญ ๆ ที่ใช้ในการจัดกระทำกับปรากฏการณ์และความคิดนั้น ๆ ซึ่งได้แก่ โครงสร้าง ทฤษฎี และกฎเกณฑ์ที่ใช้ในสาขานั้น ๆ เป็นระดับความคิดชั้นนามธรรม และซับซ้อน เป็นการนำความรู้เฉพาะอย่างที่จะจัดกระจายมารวบรวมเข้าด้วยกันเป็นกฎเกณฑ์ หรือเป็นแบบรูปขึ้นมา ซึ่งสามารถจำแนกออกเป็นส่วนย่อย ๆ คือ

3.1 เนื้อหาเกี่ยวกับหลักการและกฎสรุป ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับการสรุปสิ่งเฉพาะที่จำลองปรากฏการณ์ เป็นการสรุปที่มีค่าในการอธิบาย บรรยาย ทำนาย หรือบอกการกระทำตาม

3.2 เนื้อหาเกี่ยวกับทฤษฎีและโครงสร้าง ได้แก่ เนื้อหาเกี่ยวกับตัวหลักการ และกฎสรุปซึ่งถูกนำมาสัมพันธ์กันเพื่อสร้างทฤษฎีหรือโครงสร้าง

สมิท สแตนเลย์ และชอร์ (Smith, Stanley, Shores 1957: 126-150 อ้างจาก อรสา ประชาญ์นคร 2523: 12) ได้แบ่งเนื้อหาออกเป็นดังนี้

1. เนื้อหาวิชาทั่วไป (General Subject Matter) กิจกรรมที่เกี่ยวกับการปกครอง การเป็นพลเมืองดี เศรษฐกิจ ตลอดจนสิ่งที่เป็นมาตรฐานที่สังคมยอมรับ ขนบธรรมเนียมประเพณีที่สังคมยอมรับปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้เป็นเนื้อหาวิชาทั่วไปที่เด็กในสังคมต้องเรียน

2. เนื้อหาเฉพาะ (Specialized Subject Matter) คือ ความรู้ที่จำเป็นต่อชีวิตทางด้านวัตถุ ซึ่งตามปกติจะเกี่ยวข้องกับเทคนิคเฉพาะ

3. เนื้อหาที่เกี่ยวกับหลักการและข้อเท็จจริง (Descriptive Subject Matter) เนื้อหาวิชาชนิดนี้ประกอบด้วยข้อเท็จจริง และหลักการข้อเท็จจริงเป็นข้อความเกี่ยวกับสิ่งที่สามารถรับรู้ได้โดยตรงหรือในหลักการ

4. เนื้อหาที่เกี่ยวกับหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ที่ควรจะทำ หรือค่านิยมที่สังคมนั้นยอมรับ (Normative Subject Matter) เนื้อหาวิชาชนิดนี้ประกอบด้วย กติกาต่าง ๆ ของเกม

มาตรฐานที่คนเล็ก ศีลธรรม และสุนทรียภาพ เนื้อหาชนิดนี้ชี้ให้เห็นมาตรฐานคุณค่าที่คนตั้งชั้น
รับต่อกันมา สำหรับค่านิยม (Value) มีบทบาทต่อเนื้อหาชนิดนี้มาก เนื้อหาที่เกี่ยวกับความคิด
ที่มีพื้นฐานทางศีลธรรม และสุนทรียภาพ และความสวยงาม สิ่งที่ดีและไม่ดีก็จะใช้เนื้อหาที่เป็น
เชิงค่านิยม

ทาบ (Taba 1962: 172-181) ได้แบ่งโครงสร้างและระดับของเนื้อหาวิชาเป็น
4 ระดับคือ

1. ข้อเท็จจริงและกระบวนการที่มีลักษณะเฉพาะ (Specific Facts and Processes)
ความรู้ในระดับที่หนึ่ง ได้แก่ ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นการบรรยายความคิดในชั้นที่เป็นนามธรรมน้อยที่สุด
และกระบวนการหรือทักษะเฉพาะอย่าง ข้อเท็จจริงเฉพาะทำหน้าที่เป็นวัตถุดิบในการพัฒนาความคิด
ข้อเท็จจริงจะนำไปสู่การสรุปและเกิดความเข้าใจได้ ตลอดจนทำให้ความคิดชัดเจนขึ้น
2. ความคิดพื้นฐานและหลักการ (Basic Ideas) ลักษณะของเนื้อหาวิชา เป็น
ความคิดทั่ว ๆ ไป จัดอยู่ในระดับที่สอง เมื่อผู้เรียนเกิดความเข้าใจ มีความคิดเห็นความสัมพันธ์
เกี่ยวกับเรื่องใดแล้ว ก็สามารถที่จะนำความเข้าใจและหลักการดังกล่าว อธิบายเหตุการณ์หรือ
สถานการณ์อื่น ๆ ได้
3. ความคิดรวบยอด (Concepts) เป็นระบบที่ซับซ้อนของความคิดที่เป็นนามธรรม
มาก ๆ ซึ่งสามารถสร้างขึ้นมาได้ก็โดยประสบการณ์ที่ต่อเนื่องในสภาพการณ์ต่าง ๆ ความคิดรวบยอด
เหล่านี้ไม่สามารถแยกแยะออกเป็นหน่วยเฉพาะได้ แต่จะมีโยงใยสัมพันธ์กันทั้งโครงสร้างของ
หลักสูตร
4. ระบบความคิด (Thought System and Method of Inquiry) วิชาต่าง ๆ
ในเชิงวิชาการจะเป็นตัวเสนอระบบความคิดและวิธีการสืบเสาะ ระบบความคิดเหล่านี้ประกอบด้วย
ข้อความและความคิดรวบยอดที่นำไปสู่การไหลของความคิดและการสืบเสาะ แต่ละวิชาที่มีอยู่ใน
โรงเรียนจะจัดระเบียบขึ้นมาจากระบบดังกล่าวบางอันของการฝึกหลักการความคิดรวบยอด และ
คำจำกัดความเข้าใจไว้ด้วยกัน ระบบเหล่านี้นำไปสู่การตั้งคำถามที่ต้องการจะหาคำตอบและวิธีการ
ที่แสวงหา

หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา

กาเย (Gagne) ได้ให้ความคิดเห็นในการเลือกเนื้อหาวิชาไว้ 4 ข้อ คือ

1. เกณฑ์ความรู้จากผู้เชี่ยวชาญ (Disciplined Inquiry) การเลือกเนื้อหาวิชาใดนั้นควรพิจารณาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ เป็นสำคัญ
2. เกณฑ์ความรู้ที่เป็นหัวใจของสาระ (Representative) การเลือกเนื้อหาสาระควรเลือกหัวใจของสาระนั้นมาสอน ซึ่งจะเป็นตัวแทนของความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ทั้งหมด
3. เกณฑ์ความรู้ที่ช่วยกระตุ้นจินตนาการ (Arouse Imagination) การเลือกเนื้อหาสาระที่มีส่วนช่วยเสริมสร้างและกระตุ้นจินตนาการของผู้เรียนจะก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
4. เกณฑ์ความรู้ที่เป็นกระบวนการสืบสวน (Method of Inquiry) ควรเลือกเนื้อหาที่มีส่วนช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้พัฒนากระบวนการคิดแบบสืบสวน

ส่วนแมนนิง (Manning) มีเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา 9 ประการดังนี้

1. เกณฑ์การใช้ (The Criterion of Utility) คือเนื้อหาใดใช้มากที่สุด บ่อยที่สุด ควรได้รับการพิจารณาคัดเลือกที่จะบรรจุในหลักสูตรก่อน
2. เกณฑ์สากลนิยม (The Criterion of Universality) เนื้อหาสาระใดที่สามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง ควรที่จะได้รับการพิจารณาคัดเลือกก่อน
3. เกณฑ์ที่ได้รับผลสูงสุด (The Criterion of Maximum Return) การที่จะเลือกเนื้อหาใดเข้าสอนในระดับชั้นใด ควรคำนึงถึงความพร้อมและวุฒิภาวะของผู้เรียนที่จะให้ได้ผลสูงสุด เพื่อให้คุ้มกับการลงทุน และพลังงานของครูที่สอนไป
4. เกณฑ์การขาดแคลน (The Criterion of Shortage) การเลือกเนื้อหาสาระควรพิจารณาความต้องการของยุคสังคมในยุคนั้นว่า กำลังมีปัญหาขาดอะไรที่ควรจะต้องเพิ่มเติมและสนับสนุน
5. เกณฑ์ความยากในการสอน (The Criterion of Difficulty) ควรพิจารณาเลือกบรรจุเนื้อหาที่ยากเกินไปที่ทางครอบครัวจะสอนให้เด็กได้ เพื่อสนองกับความต้องการของเด็กที่ไม่ได้รับการตอบสนองจากที่บ้าน
6. เกณฑ์การอยู่รอด (The Criterion of Survival) เนื้อหาสาระใดที่เกี่ยวข้องกับการมีชีวิตอยู่รอดของผู้เรียน ควรได้รับการพิจารณาให้มีความสำคัญก่อนอื่น

7. เกณฑ์ความเหมาะสม (The Criterion of Appropriateness) ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของเนื้อหาเกี่ยวกับเด็กแต่ละวัย

8. เกณฑ์ด้านคุณภาพ (The Criterion of Quality) จะต้องคำนึงถึงเนื้อหาสาระที่จะช่วยให้เด็กได้ปรับปรุงคุณภาพชีวิตของตนให้ดีขึ้น

9. เกณฑ์ความสนใจ (The Criterion of Interest) ควรเลือกเนื้อหาให้เหมาะสมกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย เนื้อหาที่น่าสนใจควรที่จะเป็นเนื้อหาที่สามารถที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ศึกษา ค้นคว้า อ่าน และปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ทาบ (Taba 1962: 267-284) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชาไว้ 6 ประการ คือ

1. ความเชื่อถือได้และเป็นแก่นสารของความรู้ในแต่ละสาขาวิชา (Validity and Significance of Content)
2. ความสอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคม (Consistency with Social Realities)
3. ความสมดุลระหว่างความกว้างและความลึกซึ้งของเนื้อหาวิชา (Balance of Breadth and Depth)
4. มีความครอบคลุมจุดประสงค์ (Provision for Wide Range of Objectives)
5. สอดคล้องกับความสามารถในการเรียนรู้และปรับประสบการณ์ของผู้เรียน (Learnability and Adaptability to Experiences of Students)
6. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน (Appropriateness to the Needs and Interests of the Students)

สมิท สแตนเลย์ และชอร์ (Smith, Stanley, Shores 1950: 198-242 อ้างจาก สันต์ ธรรมบำรุง 2527: 58) ได้เสนอแนวทางในการเลือกเนื้อหาวิชาดังนี้

1. เนื้อหาวิชาที่เลือกมานั้นมีความสำคัญต่อความรู้ในสาขาวิชานั้น ๆ อย่างไร
2. เนื้อหาที่เลือกมานั้นช่วยให้ชีวิตอยู่รอดหรือไม่
3. เนื้อหาวิชาที่เลือกมานั้นเป็นประโยชน์หรือไม่
4. เนื้อหาวิชาที่เลือกเป็นที่สนใจของผู้เรียนหรือไม่
5. เนื้อหาวิชาที่เลือกมานั้นช่วยให้เกิดความงอกงามและพัฒนาการของสังคมในระบบอบประชาธิปไตยหรือไม่

ระบอบประชาธิปไตยหรือไม่

หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาของ บอบบิท (Bobbitt) ซึ่งถอดความโดย ดร.สุมิตร
คุณากร มีดังนี้

1. กิจกรรมทางภาษา การสื่อสารในสังคม
2. กิจกรรมทางสุขภาพ
3. กิจกรรมทางหน้าที่พลเมือง
4. กิจกรรมทางสังคมโดยทั่วไป
5. การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์
6. กิจกรรมและความรู้ที่ช่วยให้สุขภาพสมบูรณ์
7. กิจกรรมทางศาสนา
8. กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเป็นบิดามารดา
9. ทักษะการปฏิบัติอื่น ๆ นอกเหนือไปจากทางอาชีพและความชำนาญพิเศษ
10. กิจกรรมทางการทำงานที่ตนถนัด

หลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาของ สเปนเซอร์ (Spencer) ซึ่งถอดความโดย ดร.สุมิตร
คุณากร มีดังนี้

1. กิจกรรมและความรู้ที่ช่วยในการบำรุงรักษาตนเอง
2. กิจกรรมและความรู้ในการเลี้ยงดูและอบรมบุตรหลาน
3. กิจกรรมและความรู้ที่ช่วยให้สามารถดำรงสังคมไว้อย่างปกติสุข
4. กิจกรรมและความรู้ที่ช่วยให้ชีวิตมีสุนทรียภาพ

สาลี ทองทิว (อ้างจาก กาญจนา คุณารักษ์ 2527: 65) ได้เสนอบทความในการ
ประชุมสัมมนา เรื่องแนวทางการประเมินและพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษาว่า การเลือกเนื้อหา
วิชา จากความรู้ที่มนุษย์ได้ประมวลไว้ เพื่อนำมาบรรจุไว้ในหลักสูตร หรือหนังสือเรียนนั้น โดย
ทั่ว ๆ ไป ผู้ทำการเลือกจะกำหนดคำถาม 4 ข้อ เป็นแนวทางคือ

1. เนื้อหาวิชาส่วนที่เลือกนั้น มีความสำคัญเพียงใดต่อความเข้าใจตัวความรู้ทั้งหมดที่
คนได้ประมวลเอาไว้ในวิชานั้น ๆ ในการพิจารณาความสำคัญในแง่ดังกล่าว มักจะมองในรูป
ที่ว่าเนื้อหาวิชาที่เลือกเป็นส่วนพื้นฐาน (basic concept, prerequisite) ของเนื้อหา
วิชานั้นหรือไม่
2. เนื้อหาวิชาส่วนที่เหลือนั้น ความเป็นอมตะเพียงใด กล่าวคือ เป็นเนื้อหาของสิ่ง
ที่ได้รับการยอมรับว่ามีความเป็นสากล (Universal) และมีคุณค่าในทุกยุค ทุกสมัย ตัวอย่าง
เช่น การเลือกเนื้อหาวิชาศิลปะ ดนตรี วรรณกรรม

3. เนื้อหาวิชาที่เลือกมานั้นมีคุณค่าเพียงใดสำหรับการอยู่รอดในสังคมของผู้เรียน คิงท็อบบิท (Bobbitt) ได้เคยจัดกลุ่มพฤติกรรมของคนในสังคมไว้หลายกลุ่มด้วยกัน เป็นต้นว่า พฤติกรรมการใช้ภาษา การสื่อสาร การเป็นพลเมืองดี การประกอบสัมมาอาชีพ การมีส่วนร่วมในสังคม ดังนั้นเนื้อหาในหัวข้อที่ 3 จึงควรจะช่วยสนับสนุนพฤติกรรมเหล่านี้ ถ้าจะมุ่งให้ผู้เรียนสามารถอยู่รอดในสังคมได้

4. เนื้อหาวิชาที่เลือกมานั้นสนองตอบความต้องการของสังคมเพียงใด เนื้อหาที่เลือกมาเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาสังคมจุดใดจุดหนึ่งหรือหลาย ๆ จุดก็ตาม เป็นเพียงการตอบคำถามเพียงส่วนเดียวของคำถามในข้อสุดท้ายนี้ ทั้งนี้เพราะการเลือกเนื้อหาเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะในสังคมเพียงช่วยทำให้เนื้อหาทันสมัยต่อการเคลื่อนไหวทางสังคม การเลือกเนื้อหาตามแนวคำถามนี้ควรจะตั้งคำถามถึงอุดมการณ์หลักที่สังคมมุ่งหมายด้วย

จากเกณฑ์ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ พอที่จะสรุปออกมาเป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการเลือกเนื้อหาวิชาเป็นรายชื่อได้ดังนี้

1. เนื้อหาที่เป็นแก่นสารสำคัญของความรู้ในศาสตร์นั้น
2. มีคุณค่าและมีประโยชน์ในการที่จะถ่ายทอดต่อไป
3. มีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต
4. เนื้อหาที่ช่วยให้สามารถดำรงสังคมไว้อย่างปกติสุขและช่วยส่งเสริมพัฒนาการ

ของสังคมประชาธิปไตย

5. สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
6. เนื้อหาที่ใหม่พอที่สุดและเป็นสากลนิยม
7. สอดคล้องกับประสบการณ์ของผู้เรียนและทำให้ผู้เรียนได้รับผลสูงสุด
8. สอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคมและเป็นที่ต้องการของสังคม
9. เนื้อหาที่ทางบ้านไม่อาจสอนได้
10. เนื้อหาที่เกี่ยวกับการอยู่รอดของผู้เรียนและช่วยปรับปรุงคุณภาพชีวิตของผู้เรียน

ให้ดีขึ้น

11. เนื้อหาที่เหมาะสมกับวัย
12. เนื้อหาที่ช่วยส่งเสริมการใช้เวลาว่างของผู้เรียนให้เกิดประโยชน์ในด้านการฝึกทักษะ

การปฏิบัติอื่น ๆ นอกเหนือไปจากทางอาชีพและความชำนาญพิเศษ

13. เนื้อหาที่ช่วยสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ดี
14. เนื้อหาเชื่อถือได้
15. เนื้อหาที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีสุนทรียภาพ

16. เนื้อหาที่ได้จากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขานั้น ๆ
17. เนื้อหาที่จะช่วยกระตุ้นจินตนาการของผู้เรียน
18. เนื้อหาที่เน้นกระบวนการสืบสวน
19. เนื้อหาที่มีความสมดุลย์ในความกว้างและความลึก
20. เนื้อหาที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่วางไว้และสนองความต้องการของความมุ่งหมายได้หลาย ๆ ข้อ

การจัดเนื้อหาหลักสูตรสุขศึกษา

สุชาติ โสภประยูร (2525: 61-62) ได้เสนอหลักเกณฑ์ในการจัดเนื้อหาหลักสูตรสุขศึกษาดังนี้คือ

1. ความสนใจของเด็ก (Interest) การกำหนดเนื้อหาให้ตรงกับความสนใจของเด็กจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้อย่างดี ทั้งนี้เพราะว่า ความสนใจของเด็กเป็นรากฐานของความตั้งใจเรียนอย่างแท้จริง ซึ่งความสนใจของเด็กจะแตกต่างกันตามเพศ อายุ เหตุการณ์ และสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ความสนใจของเด็กที่มีต่อเนื้อหาวิชาสุขศึกษาอาจจะทราบได้โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสำรวจ
2. ความต้องการของเด็ก (Needs) เนื้อหาวิชาสุขศึกษาเรื่องใดที่จัดว่าเป็นความต้องการที่สำคัญของเด็กและสังคมแล้ว ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดลงไปหลักสูตร ความต้องการของเด็กและสังคมจัดได้ว่าเป็นรากฐานของความสนใจทั่ว ๆ ไป
3. ปัญหาสุขภาพ (Health Problem) ความมุ่งหมายที่สำคัญข้อหนึ่งในการสอนวิชาสุขศึกษาคือ ต้องการให้เด็กสามารถรู้จักแก้ปัญหาสุขภาพทั้งของส่วนตัวและส่วนรวมได้ ดังนั้นเนื้อหาที่จัดให้เด็กเรียนจึงต้องครอบคลุมปัญหาสุขภาพต่าง ๆ ที่เด็กเผชิญอยู่ด้วย ซึ่งจะมีความแตกต่างกันตามสภาพของท้องถิ่น

นอกจากนี้ การจัดหลักสูตรสุขศึกษาให้เหมาะสม จำเป็นต้องยึดถือแนวในการจัดหลักสูตรที่สำคัญคือ

1. ขอบเขตของเนื้อหาวิชาสุขศึกษา ในการจัดหลักสูตรควรจัดเนื้อหาเรื่องในหลักสูตรให้เหมาะสม วิชาสุขศึกษามีเนื้อหาวิชาต่าง ๆ หลายอย่างด้วยกัน หลักสูตรจึงต้องกำหนดเนื้อหาในขอบเขตที่เหมาะสม

2. การลำดับเนื้อหาวิชาสู่ศึกษา เนื้อหาวิชาสู่ศึกษาบางเรื่องจำเป็นต้องจัดสอนก่อนหลังหรือจัดเนื้อหาให้สัมพันธ์กันจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น
3. ควรหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนในเนื้อหาวิชา เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย
4. หลักสูตรควรมีความยืดหยุ่นได้ เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2522: 57) ได้กล่าวถึงหลักสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการจัดเนื้อหาวิชาสู่ศึกษานั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งต่อไปนี้

1. ความเหมาะสมความถูกต้องของเนื้อหา เนื่องจากวิชาสู่ศึกษามีเนื้อหาที่สลับซับซ้อน การเรียงลำดับของเนื้อหาในหัวข้อ หรือบทเรียนหนึ่ง ๆ จะต้องอยู่ในลักษณะการเรียงลำดับในลักษณะที่เฉพาะเจาะจง ทั้งนี้อาจจะอาศัยผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ
2. การเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก หลักนี้ได้จากหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ว่า ผู้เรียนจะเรียนจากของง่ายไปหายาก หรือจากสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนไปสู่สิ่งที่สลับซับซ้อน ดังนั้นผู้สอนหรือผู้จัดหลักสูตรจะต้องศึกษาผู้เรียนอย่างละเอียดเกี่ยวกับวุฒิภาวะความสามารถในการใช้ความคิด ประสิทธิภาพเดิม
3. การจัดเนื้อหาจากรูปธรรมไปสู่นามธรรม เนื้อหาที่ได้จัดให้ผู้เรียนควรจะเริ่มต้นจากสิ่งที่เห็นได้ชัดก่อนจะไปสู่เนื้อหาที่เป็นความคิดทางด้านนามธรรม

เนื้อหาวิชาสู่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา

เนื้อหาวิชาสู่ศึกษานี้เป็นเนื้อหาที่บรรจุในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย 2524 ซึ่งแยกออกเป็นระดับชั้นต่าง ๆ ได้ดังนี้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

พ 101 การศึกษาเรื่องสายตา การได้ยิน และโรคที่เกี่ยวข้องกับนัยน์ตา หู และจมูก อาหาร ปัญหา และความต้องการทางด้านโภชนาการ สวัสดิภาพของตนเองและส่วนรวม ความปลอดภัยในการโดยสารรถยนต์ รถไฟ และเรือ สวัสดิภาพของคนเดินเท้า

พ 102 การปฐมพยาบาลเมื่อมีสิ่งแปลกปลอมเข้าอวัยวะสำคัญของร่างกาย บาดแผล การห้ามโลหิต การใช้ผ้าพันแผล การถูกสารเคมี และสัตว์มีพิษกัดต่อย การเป็นลม เชื้อโรค โรคติดต่อที่พบบ่อยในชีวิตประจำวัน ประวัติ และผลงานของบุคคลสำคัญ ตลอดจนความก้าวหน้าทางด้านการแพทย์และการสาธารณสุข

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

พ 203 การศึกษาเรื่องสุขปฏิบัติเกี่ยวกับผิวหนัง การออกกำลังกาย การพักผ่อน และนันทนาการ สวัสดิภาพในการใช้รถจักรยาน สวัสดิภาพในบ้าน ภัยธรรมชาติต่าง ๆ การวัด

อุณหภูมิ การจับชีพจร และการนับลมหายใจ การปฐมพยาบาลคนถูกไฟฟ้าช็อต การใช้ยาตำรา-
หลวง ยาสมุนไพร การจัดตู้ยาสามัญประจำบ้าน สิ่งเสพติดให้โทษ

พ 204 การป้องกัน และควบคุมโรคติดต่อบางชนิด และโรคทางเดินอาหาร ความ
ต้านทานโรค สุขภาพจิต การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและจิตใจ การปรับตัวทางเพศ
ประวัติและผลงานของบุคคลสำคัญทางการแพทย์ และสาธารณสุข

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

พ 305 โรคติดต่อ และโรคไม่ติดต่อที่สำคัญบางชนิด สัตว์นำโรค ปัญหาเกี่ยวกับการ
สุขภาพสิ่งแวดล้อม วิชาการทางด้านกายภาพบำบัดสมัยใหม่

พ 306 การศึกษาการรักษาพยาบาลเบื้องต้น การปฐมพยาบาลเมื่อถูกงูพิษ และสุนัขบ้า
กัด การเป็นลมบ้าหมู การผายปอด การเคลื่อนย้ายคนไข้ บุคลิกภาพ และปัญหาทางอารมณ์
ของเด็กวัยรุ่น การใช้บริการทางการแพทย์ ความรู้เบื้องต้นในการวางแผนครอบครัว

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

พ 401 การปฐมพยาบาลผู้ถูกสารเคมี ก๊าซพิษ ผู้กินยาพิษ วิธีห้ามเลือดโดยวิธีกดตาม
จุดต่าง ๆ การใช้ผ้าพันแผลที่ข้อมือ ข้อเท้า และศีรษะ

ปัญหา สาเหตุ อาการ การแพร่ ผลที่มีต่อสุขภาพ และการป้องกันโรคเรื้อรัง
โรคโปลิโอ โรคพยาธิใบไม้ในตับและในปอด โรคปอดอักเสบ

การรักษาสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้ถูกสุขลักษณะ ความสำคัญและวิธีการดูแลสุขภาพ
อาหาร กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

ความสัมพันธ์ระหว่างการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์กับ
พฤติกรรมทางสังคมของเด็กวัยรุ่น การแก้ปัญหาข้อขัดแย้งทางอารมณ์โดยใช้กลไกป้องกันตนเอง
บางอย่าง การใช้จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน เพื่อเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดีในหมู่เพื่อนฝูง

พ 402 ปัญหา สาเหตุ อาการ ผลที่มีต่อสุขภาพ การป้องกันและรักษาโรคแพ้ชนิดต่าง ๆ
และโรคผิวหนัง

ความเจริญเติบโตและการพัฒนาการทางเพศในด้านร่างกายและจิตใจ ต่อที่มี
อิทธิพลต่อการเจริญเติบโตและการพัฒนาการทางเพศ สุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะสืบพันธุ์ การควบคุม
อารมณ์ทางเพศ ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาทางเพศบางอย่างที่อาจเกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น การปฏิบัติ
และความเจริญเติบโตของทารกในครรภ์

โทษของการสูบบุหรี่ การดื่มสุรา การใช้ยาบำรุงกำลังที่มีต่อสุขภาพ สาเหตุ
ที่เสพติดและวิธีหลีกเลี่ยงการเสพติดเหล่านี้อย่างมีประสิทธิภาพ

แหล่งบริการสาธารณสุขต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค การเลือก
ใช้แหล่งบริการตลอดจนบุคลากรทางแพทย์และสาธารณสุขได้อย่างเหมาะสม

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

พ 503 ประโยชน์และหลักการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย ลักษณะ และประเภท
ของกิจกรรมนันทนาการ การเลือกกิจกรรมนันทนาการ

ปัญหา สาเหตุ อาการ ผลที่มีต่อสุขภาพ การป้องกันและรักษาโรคความดัน-
โลหิตสูงและความดันต่ำ โรคหัวใจ โรคมะเร็ง

การสังเกตอาหารผิดปกติของร่างกาย การปฐมพยาบาลผู้ที่กระตุกเคลื่อนที่
ข้อศอก ไหล่ และเข่า รวมทั้งการใช้ผ้าสามเหลี่ยมให้ชำนานู การเคลื่อนย้ายคนไข้โดยวิธี
ใช้สามคนหาม และวิธีใช้เปลที่ทำด้วยผ้าห่ม

สาเหตุและการป้องกันอหิวาต์ ความปลอดภัยในการใช้จักรยานยนต์ และ
การปฏิบัติตามกฎจราจรที่เกี่ยวข้อง หลักและข้อควรปฏิบัติเกี่ยวกับสุขภาพและสวัสดิภาพใน
การประกอบอาชีพ ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายแรงงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองความ
ปลอดภัยของแรงงาน

ความสำคัญของการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ และบริการสุขภาพ อาหารปนปลอมและ
แปลง การใช้เหตุผลทางวิทยาศาสตร์วิเคราะห์ความเชื่อที่ผิดทางด้านสุขภาพและสวัสดิภาพ

พ 504 ปัญหา สาเหตุ อาการ การแพร่ ผลที่มีต่อสุขภาพ และการป้องกันการติดต่อ
ของโรคพยาธิตัวจืด โรคเท้าช้าง กามโรค ปัญหาและวิธีป้องกันโรคติดต่อในชุมชน

สภาพผิดปกติทางด้านจิตใจและอารมณ์ การป้องกันแก้ไขสภาพผิดปกติเหล่านั้น
การรับบริการรักษาโรคทางด้านจิตใจและอารมณ์ บทบาทของศาสนาที่มีต่อสุขภาพจิต

ลักษณะและโทษของสิ่งเสพติดให้โทษร้ายแรง ได้แก่ มิน มอร์ฟิน เฮโรอีน
กัญชา และอื่น ๆ สาเหตุของการติดสิ่งเสพติดเหล่านั้น ปัญหาในการปราบปรามและรักษา
ผู้เสพยาเสพติดให้โทษ

ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งแวดล้อมกับสุขภาพของส่วนรวม อากาศ น้ำ ดิน ที่
สกปรก ชยะมูลฝอย และสิ่งปฏิกูล เสี่ยงรำคาญ การจัดชุมชนให้ถูกสุขลักษณะ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

พ 605 ความสัมพันธ์ระหว่างน้ำหนักของร่างกายกับสุขภาพ การควบคุมน้ำหนักของ
ร่างกายให้อยู่ในสภาพปกติ

ความสัมพันธ์ระหว่างพันธุกรรมกับสุขภาพ โครโมโซม ยีน และดีเอ็นเอ โรค
ที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม

สาเหตุ ปัญหา และการป้องกันอุบัติเหตุในการจราจรทั้งทางบก ทางน้ำ
กฎจราจรที่ควรทราบ ข้อควรปฏิบัติตนเมื่อประสบอุบัติเหตุในการจราจร

หลักเบื้องต้นในการใช้ยาทั่วไป

หลักเบื้องต้นในการปฐมพยาบาลผู้ป่วยภายในบ้าน

การปฐมพยาบาลในเรื่องการเข้าเฝือก การช่วยเหลือคนเป็นลม อัมพาต
การนวดหัวใจ การเคลื่อนย้ายคนไข้ที่กระตุกหักบริเวณคอและหลัง การเคลื่อนย้ายคนไข้
แบบตัวรวดดับเพลิง

ปัญหา สาเหตุ อาการ ผลที่มีต่อสุขภาพและการป้องกันโรคเบาหวาน โรคที่
เกิดจากความเสื่อมโทรมของอวัยวะต่าง ๆ ปัญหาการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อที่สำคัญ
การสร้างภูมิคุ้มกันโรค อันตรายที่เกิดจากกัมมันตภาพรังสีและอาวุธนิวเคลียร์ การป้องกันตนเอง
ได้พ้นจากอันตรายเหล่านั้น

พ 606 รู้หลักการปรับตัว การสร้างมนุษยสัมพันธ์ การปรับปรุงส่งเสริมสุขภาพจิต
การใช้จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน แหล่งและการใช้บริการสุขภาพจิตในชุมชน

การปรับตัว การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การเลือกคู่ครอง การแต่งกาย
การปรับตัวในชีวิตสมรส และการวางแผนครอบครัว

ลักษณะและอันตรายของยาระงับประสาท ยากระตุ้นประสาท และวิธีการ
หลักเลี่ยงการใช้ยาเหล่านี้

ความสัมพันธ์ระหว่างการสูบบุหรี่และการดื่มสุรากับโรคนิ่วใช้เจ็บ

ปัญหาและภาวะทางประชากรและผลสืบเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของประชากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับสาธารณสุข

วิวัฒนาการด้านสาธารณสุขของประเทศไทย ปัญหาและอุปสรรคทางการ
สาธารณสุขทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ บทบาทขององค์การ และสถาบันต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุข

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

สุชาติ โสภประยูร (2507: 24) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียน 20 แห่ง ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี ที่มีต่อวิชาสุขศึกษา"
โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,800 คน แยก
เป็นชาย 900 คน และหญิง 900 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนทั้งชายและหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทุกระดับชั้นให้ความสนใจต่อเนื้อหา
วิชาสุขศึกษาโดยทั่วไปในเกณฑ์ดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 61
2. ความสนใจของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในแต่ละระดับชั้นใกล้เคียงกันเป็น
ส่วนมาก มีส่วนน้อยที่แตกต่างกันและมักเป็นข้อที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ถ้าเป็นเรื่องเพศของตนเอง
จะให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ

นฤมล ไวยโอรส (2521: 76-81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอน
วิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนเขตอำเภอเมือง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
พ.ศ. 2521" โดยใช้แบบสอบถาม ตามครูที่สอนวิชาสุขศึกษา 11 คน และนักเรียน 300 คน
ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาสุขศึกษา เพราะเป็นวิชาที่น่าสนใจ น่าเรียนรู้
และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว เวลาที่ใช้เรียนก็
เหมาะสมดีแล้ว นักเรียนมักจะหาความรู้เพิ่มเติมจากการอ่านหนังสือต่าง ๆ เมื่อมีเวลา

เกษร ชีวะพฤษ (2522: 53-54) ได้ทำการสำรวจปัญหาการเรียนวิชาสุขศึกษา
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (ม.1) ในจังหวัดปทุมธานี ปีการศึกษา 2522 โดยใช้แบบสอบถาม
ถามนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 263 คน ผลการวิจัยพบว่าความคิดเห็นของนักเรียน

ที่มีต่อวิชาสุขศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่ชอบเรียนวิชาสุขศึกษาเพราะเป็นวิชาที่น่าสนใจ น่าเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม เวลาเรียนวิชาสุขศึกษานั้นเหมาะสมดีแล้ว

เพยาวี ตัดมณี (2523: 58-60) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อวิชาสุขศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนสาธิต" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ 5 โรงเรียน จำนวน 171 คน และโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ 20 โรงเรียน จำนวน 643 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนโรงเรียนสาธิตและโรงเรียนรัฐบาลมีเจตคติต่อวิชาสุขศึกษาแตกต่างกัน โดยนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลมีเจตคติต่อวิชาสุขศึกษาคิดว่านักเรียนโรงเรียนสาธิต
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อวิชาสุขศึกษาแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงมีเจตคติดีกว่านักเรียนชาย
3. หัวข้อวิชาสุขศึกษาที่นักเรียนสนใจมากเป็นอันดับแรก คือ เรื่องการระวังรักษาสุขภาพของร่างกาย เพศศึกษา และสุขภาพจิต ตามลำดับ
4. หัวข้อวิชาสุขศึกษาที่นักเรียนต้องการเพิ่มรายละเอียดมากขึ้นจากเดิม คือ การปรับตัวของวัยรุ่น สิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับสุขภาพ และการเลือกใช้เครื่องอุปโภคบริโภค

ศิวาภรณ์ โกศล (2525: 49-50) ได้สำรวจความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในเขตอำเภอมือง จังหวัดชลบุรี ที่มีต่อวิชาสุขศึกษา โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนที่เป็นตัวอย่างประชากร จำนวน 194 คน เป็นนักเรียนชาย 78 คน นักเรียนหญิง 116 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ส่วนใหญ่มีความสนใจในเนื้อหาวิชาสุขศึกษา ยกเว้นหัวข้อเรื่อง การมีประจำเดือนและอนามัยเกี่ยวกับการมีประจำเดือน กับเรื่องการคลอดบุตร และการปฏิบัติตัวหลังคลอด ซึ่งนักเรียนชายไม่สนใจ
2. ความสนใจในเนื้อหาวิชาสุขศึกษาของนักเรียนหญิงมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของนักเรียนชาย ยกเว้นหัวข้อเรื่อง ความรู้เรื่องกามโรค การระบายอารมณ์ทางเพศ ระบบสืบพันธุ์ และสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศและการปฏิสนธิ

3. ความสนใจในเนื้อหาวิชาสุขศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความแตกต่างกันในหัวข้อเรื่อง สารพิษที่เจือปนในอาหาร ความรู้เรื่องแกมโรค การระบายอารมณ์ทางเพศ ระบบสืบพันธุ์ และสุขบัญญัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ การปฏิสนธิ การมีประจำเดือน และอนามัยเกี่ยวกับการมีประจำเดือน การคลอดบุตรและการปฏิบัติตนหลังคลอด การปฏิบัติตนเพื่อเป็นมารดาที่ดี วิธีควบคุมน้ำหนักของร่างกาย ความสัมพันธ์ระหว่างความอ้วน ความผอมกับสุขภาพและโรคต่าง ๆ ความรู้เรื่องโรคมะเร็ง ความรู้เรื่องโรคหัวใจ และการปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม

ศุภลักษณ์ กุลโกวิท (2524: 63-67) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความสนใจทางด้านสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในเขตการศึกษา 3" โดยศึกษาข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับความสนใจทางด้านสุขภาพตามตัวแปร เพศ ศาสนา ภูมิลำเนา ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา และคุณวุฒิของครูสุขศึกษา จากนักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ส่วนมากสนใจเนื้อหาในหมวดสรีรวิทยามากที่สุด และหมวดโภชนาการน้อยที่สุด

2. นักเรียนชายและหญิงมีความสนใจทางด้านสุขภาพแตกต่างกัน โดยนักเรียนชายมีความสนใจน้อยกว่านักเรียนหญิง

3. นักเรียนที่เรียนวิชาสุขศึกษากับครูที่มีวุฒิต่างกัน มีแนวโน้มว่าจะสนใจทางด้านสุขภาพแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่เรียนสุขศึกษากับครูที่สำเร็จการศึกษาวิชาเอกสุขศึกษามีความสนใจทางด้านสุขภาพสูงสุด รองลงมาคือ นักเรียนที่เรียนกับครูที่สำเร็จการศึกษาวิชาเอกพลศึกษา วิชาโทสุขศึกษา และนักเรียนที่เรียนกับครูที่สำเร็จการศึกษาวิชาเอกอื่น ๆ วิชาโทอื่น ๆ มีความสนใจทางด้านสุขภาพต่ำ

4. นักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางด้านศาสนา ภูมิลำเนา ระดับการศึกษาของบิดา มารดา อาชีพของบิดา มารดา มีความสนใจทางด้านสุขภาพไม่แตกต่างกัน

ดวงใจ ดวงจันทร์ทิพย์ (2527: บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 9 ที่มีต่อวิชาสุขศึกษา" โดยศึกษาความสนใจที่มีต่อวิชาสุขศึกษาตามตัวแปร เพศ ภูมิลำเนา และวุฒิของครู จากนักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง 700 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนร้อยละ 79.33 ของนักเรียนทั้งหมดสนใจเนื้อหาในหลักสูตรวิชาสุขศึกษา ในหมวดสุขภาพจิตมากที่สุด และสนใจในหมวดสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสนใจต่อวิชาสุขศึกษาไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีภูมิลำเนาในเขตเทศบาลกับนักเรียนที่มีภูมิลำเนานอกเขตเทศบาลมีความสนใจต่อวิชาสุขศึกษาแตกต่างกันคือ นักเรียนที่มีภูมิลำเนาในเขตเทศบาลมีความสนใจสูงกว่านักเรียนที่มีภูมิลำเนาในเขตเทศบาล

สายพิน ประสิทธิ์วงศ์ (2527: 74) ได้ทำการศึกษาความสนใจในการเรียนรู้ด้านสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร และเปรียบเทียบความสนใจในการเรียนรู้ด้านสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานครตามตัวแปรเพศ และระดับชั้น โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 385 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมัธยมศึกษา แบบสหศึกษา ในกรุงเทพมหานคร โดยส่วนรวมมีความสนใจในการเรียนรู้ด้านสุขภาพในหมวดสุขภาพจิต และหมวดความรู้เรื่องเพศ เป็นอันดับ 1 และ 2 ตามลำดับ และสนใจหมวดบริการสาธารณสุข เป็นอันดับสุดท้าย เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายชั้น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 สนใจหมวดสุขภาพจิตอันดับ 1 แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สนใจหมวดความรู้เรื่องเพศเป็นอันดับ 1
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนมัธยมศึกษาแบบสหศึกษาที่มีระดับชั้น และเพศต่างกัน โดยทั่วไปมีความสนใจการเรียนรู้ทางด้านสุขภาพไม่แตกต่างกัน

กองส่งเสริมผลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2529: ก-จ) ได้ศึกษาความสนใจทางด้านสุขภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เขตการศึกษา 12 โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนจำนวน 486 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสนใจทางด้านสุขภาพ ดังต่อไปนี้

ความรู้ทางโภชนาการ นักเรียนให้ความสนใจมากทุกหัวข้อ หัวข้อความสำคัญของโภชนาการที่มีต่อสุขภาพและอนามัย, ความต้องการสารอาหารแต่ละประเภทของร่างกาย และประโยชน์ของอาหาร เป็นหัวข้อที่ได้รับความสนใจสูงสุดในเรื่องนี้

ความรู้เรื่องสุขภาพส่วนบุคคล เรื่องของนัยน์ตา เรื่องของหู เรื่องของจมูก นักเรียนให้ความสนใจมากเกือบทุกหัวข้อ

ความรู้เรื่องสวัสดิภาพ นักเรียนสนใจมากทุกหัวข้อ หัวข้อที่ได้รับความสนใจสูงคือหลักทั่วไปในการรักษาสวัสดิภาพของตนเองและส่วนรวม กฎจราจรสำหรับคนเดินเท้า และสาเหตุที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในการจราจร

ความรู้เรื่องการปฐมพยาบาล นักเรียนสนใจมากทุกหัวข้อ หัวข้อที่ได้รับความสนใจมากกว่าหัวข้ออื่น คือ การปฐมพยาบาลเมื่อสิ่งแปลกปลอมเข้าจมูกและหลอดลม การปฐมพยาบาลเมื่อสิ่งแปลกปลอมฝังลงในตา

ความรู้เรื่องโรคติดต่อ นักเรียนให้ความสนใจมากทุกหัวข้อ หัวข้อที่ให้ความสนใจมากกว่าหัวข้ออื่น คือ วิธีป้องกันโรคติดต่อไม่ให้เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย ทางที่เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกายและความสำคัญและประโยชน์ของการป้องกันโรคติดต่อ ตามลำดับ

ความรู้เรื่องประวัติและผลงานของบุคคลสำคัญทางการแพทย์และการสาธารณสุข นักเรียนให้ความสนใจทุกหัวข้อ

สุกัญญา งามบรรจง (2529: 45-59) ทำวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไป และความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาจำนวน 5 ด้าน คือ ด้านจุดมุ่งหมายในการเรียน ด้านเนื้อหาวิชา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านอุปกรณ์การเรียน และด้านการประเมินผลตามนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 390 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายแบบสหศึกษา 13 โรงเรียน ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-5-6) ในกรุงเทพมหานคร มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ด้านจุดมุ่งหมายในการเรียน ด้านเนื้อหาและด้านอุปกรณ์การเรียนในรายข้อใหญ่มีความจำเป็นมาก ส่วนในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนจำนวนข้อที่นักเรียนเห็นว่าจำเป็นมากและจำเป็นปานกลางมีจำนวนใกล้เคียงกัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในด้านจุดมุ่งหมายในการเรียนทุกข้อไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านเนื้อหาวิชาด้านอุปกรณ์การเรียนและด้านการประเมินผล ในรายข้อใหญ่ไม่แตกต่างกัน แต่ด้านกิจกรรมการเรียนการสอนในรายข้อใหญ่แตกต่างกัน

ภัทรบูรณ์ พิชญ์ไพฑูริย์ (2529: 29-33) ทำวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาในวิทยาลัย-เทคโนโลยีและอาชีวศึกษา" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเกี่ยวกับการสอนวิชาสุขศึกษาในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ตามตัวแปร เพศ ระดับชั้น และสาขาวิชาชีพ ทำการรวบรวมข้อมูลโดยส่งแบบสอบถามไปยังตัวอย่างประชากร ซึ่งได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จำนวน 450 คน ผลการวิจัยพบว่า

นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาด้านเนื้อหาอยู่ในระดับสำคัญมากทุกข้อ

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษาด้านเนื้อหาวิชาในแต่ละข้อ ระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในเรื่องดังต่อไปนี้

1. การสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย
2. ลักษณะธรรมชาติของสิ่งเสพคคิให้โทษประเภทต่าง ๆ
3. แหล่งบริการสาธารณสุขในชุมชน
4. การสาธารณสุขมูลฐาน
5. การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์และบริการทางสุขภาพให้ถูกต้องเหมาะสม
6. ความเชื่อที่ผิดทางด้านสุขภาพและสวัสดิภาพ
7. ความปลอดภัยในการจราจร
8. ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพต่าง ๆ
9. การป้องกันและปราบปรามอัคคีภัย
10. ความปลอดภัยในการจราจร
11. ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพต่าง ๆ
12. อันตรายจากกัมมันตภาพรังสีและอาวุธนิวเคลียร์
13. การถูกสารเคมีและก๊าซมีพิษ
14. การห้ามโลหิตด้วยการกดตามจุดต่าง ๆ
15. กระจกหักกระจกเคลื่อน และการเข้าเฝือก

16. การสังเกตอาการผิดปกติของร่างกาย
17. การผายปอดและการนวดหัวใจ
18. การเคลื่อนย้ายผู้ป่วยด้วยวิธีต่าง ๆ
19. ลักษณะการติดต่อ, อาการของโรคติดต่อที่สำคัญ และการสร้างภูมิคุ้มกันโรค
20. ปัญหาการป้องกันโรคติดต่อในชุมชน
21. ลักษณะและอาการของโรคไม่ติดต่อที่สำคัญ เช่น โรคมุมิแพ้ โรคหัวใจ โรคมะเร็ง โรคเบาหวาน

จิตรา ทองเกิด (2530: 82-99) ทำวิจัยเรื่อง "การวิจัยประเมินผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 วิชาสุขศึกษา" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินเนื้อหาหลักสูตรวิชาสุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 โดยให้ความสนใจของนักเรียนเป็นเกณฑ์ รวมทั้งศึกษาความคิดเห็นของครูและนักเรียนที่มีต่อเนื้อหาของหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนวิชาสุขศึกษา ทำการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม 6 ฉบับ สำหรับครูสอนสุขศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2,141 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. เนื้อหาหลักสูตรวิชาสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีความยากง่ายโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มัธยมศึกษาปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 6 ให้ความสนใจเนื้อหาวิชาสุขศึกษาปานกลาง
3. นักเรียนทั้งหญิงและชายให้ความสนใจต้องการเรียนรู้เป็นพิเศษในเรื่องเกี่ยวกับปัญหาสุขภาพของตนเอง โดยเฉพาะเรื่องเพศ นักเรียนหญิงให้ความสนใจมาก ในเรื่องการส่งเสริมสุขภาพ ความงาม ทรวดทรง สักส่วน และการทำตัวให้เป็นที่สนใจของเพื่อนต่างเพศ ขณะที่นักเรียนชายสนใจในการสร้างบุคลิกภาพและการเลือกอาชีพในอนาคต

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

แชมมา และลอฟฟิง (Shamma and Lorfing 1973: 167-173) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจทางด้านสุขภาพของนักเรียนชาวเบรุตในประเทศเลบานอน" (A Survey on Health Interests among Beirut School Children) โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 3,226 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล จำนวน 57 โรงเรียน ทั้งเพศชายและหญิงอายุระหว่าง 9-20 ปี

ร้อยละ 57 ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ระหว่าง 15-20 ปี ดำเนินการวิจัยโดยให้นักเรียนเขียนข้อความทางด้านสุขภาพที่สนใจภายในเวลา 15 นาที ได้ข้อความรวมทั้งสิ้น 17,469 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความสนใจทางด้านสุขภาพเรียงตามลำดับมากไปหาน้อย ดังนี้

1. โรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อ
2. กายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยา
3. ปัญหาทางเพศ และความต้องการเพศศึกษา
4. วิธีรับบริการจากโรงพยาบาล และสถานที่จำหน่ายยา
5. สุขภาพส่วนบุคคลและสุขภาพสิ่งแวดล้อม
6. การสูบบุหรี่ แอลกอฮอล์ และการติดยา
7. โภชนาการ
8. สุขภาพชุมชน
9. บริการสุขภาพในโรงเรียน

ไอสลีย์ (Isely 1978: 41-45) ได้ศึกษาความสนใจทางด้านสุขภาพของนักเรียนในคาเมรูน (A Survey of Student Health Interests in South Central Cameroon) โดยการรวบรวมคำถามทางด้านสุขภาพที่นักเรียนชั้นปีที่ 5 และ 6 (เทียบเท่ากับนักเรียนชั้น ป.5 และ ป.6 ของไทย ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520) ทั้งชายและหญิง อายุระหว่าง 10-14 ปี จำนวนประมาณ 1,600-2,240 คน จากโรงเรียน 16 แห่ง ถามครูในชั้นแล้วนำข้อความมาวิเคราะห์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ความสนใจทางด้านสุขภาพของนักเรียนในคาเมรูนเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. โรค การติดเชื้อ และอื่น ๆ
2. ปัญหาทางเพศ
3. สุขภาพส่วนบุคคลและสุขภาพสิ่งแวดล้อม
4. สุขภาพชุมชน
5. สุขภาพจิต
6. กายวิภาคและสรีรวิทยา
7. โภชนาการ
8. วิธีรับบริการจากโรงพยาบาล และสถานที่จำหน่ายยา
9. การสูบบุหรี่ แอลกอฮอล์ ยา และสิ่งเสพติด
10. บริการสุขภาพในโรงเรียน

ฟาโวล (Fawole 1979: 1893-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจสถานภาพการ
สอนสุขศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายแห่งรัฐโอคลาโฮมา" (A
Survey of the Status of Health Instruction in Oklahoma Junoir and Senior
High Schools) โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและโรงเรียนมัธยมศึกษา-
ตอนปลายที่ทำการสุ่มตัวอย่างไว้ 118 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. ร้อยละ 49.99 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 29.82 ของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระบุว่าการสอนสุขศึกษาในโรงเรียนถูกจัดอยู่ในสาขาวิชาพลศึกษา
2. ร้อยละ 12.07 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 22.81 ของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เสนอว่าควรแยกวิชาสุขศึกษาออกเป็นวิชาอิสระ
3. ร้อยละ 52.27 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 62.02 ของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ระบุว่าหลักเกณฑ์ในการปรับปรุงหลักสูตรสุขศึกษาควรมาจาก
ความต้องการของนักเรียนและชุมชน
4. ร้อยละ 25.22 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ 25.10 ของ
โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้ใช้หนังสืออ้างอิงอ่านนอกเวลาทางด้านสุขภาพในชั้นเรียน
สุขศึกษาด้วย

ชอว์ และ นอร์ฟลิต (Shaw and Norflect 1981: 182-185) ทำวิจัยเรื่อง
"การพัฒนาหลักสูตรสุขศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" (Development of a High School
Health Education Curriculum) โดยใช้แบบสอบถามครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ผลการ
วิจัยพบว่า

1. ครูจะต้องสอนและแนะนำเกี่ยวกับบุหรื แอลกอฮอล์ ยาเสพติด การปฐมพยาบาล
และสวัสดิศึกษา
2. ครูควรมีพัฒนาการทางการสอน และควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
ของผู้เรียน มีการปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น
3. ครูที่สอนวิชาสุขศึกษา ควรมีการประสานงานกับครูที่สอนวิชาอื่น ๆ เพื่อให้นักเรียน
บรรลุถึงการมีสุขภาพดี
4. แต่ละโรงเรียนควรมีรายการเกี่ยวกับอันดับความต้องการทางด้านสุขภาพของ
นักเรียน

ฮิกกินส์ (Higgins 1982: 162-166) ทำการสำรวจสุขภาพศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาทางตะวันตกของเคนตักกี (A Survey of Health Education in Western Kentucky High Schools) โรงเรียนมัธยมศึกษา 12 แห่ง สุ่มตัวอย่างประชากร 1,744 คน ให้ตอบแบบสอบถามความรู้ทางด้านสุขภาพ ผลการวิจัยพบว่า การจัดเนื้อหาในวิชาสุขภาพสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน ซึ่งนักเรียนสนใจมากในเรื่องสวัสดิภาพและการปฐมพยาบาล โรคเรื้อรัง โภชนาการ โรคติดต่อ สุขภาพผู้บริโภคร และสุขภาพจิต

สรุปการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาสุขภาพที่รวบรวมข้างต้นพอสรุปได้คือการวิจัยในประเทศ นักเรียนมีความสนใจในวิชาสุขภาพ และชอบเรียนวิชานี้ เพราะเป็นวิชาที่น่าสนใจ น่าเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เป็นประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว และเมื่อมีการสำรวจทัศนคติที่มีต่อเนื้อหาวิชาสุขภาพพบว่า เพศหญิงมีทัศนคติต่อวิชาสุขภาพสูงกว่าเพศชาย และเด็กนักเรียนที่มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตเทศบาลมีความสนใจในวิชาสุขภาพสูงกว่าเด็กนักเรียนที่มีภูมิลำเนานอกเขตเทศบาล ส่วนนักเรียนที่มีความแตกต่างกันทางด้านศาสนา ระดับการศึกษา มารดา อาชีพของบิดา มารดา จะมีความสนใจวิชาสุขภาพไม่แตกต่างกัน ในด้านเนื้อหาวิชาสุขภาพนักเรียนจะสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับตนเองหรือเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว เช่น หมวดสุขภาพส่วนบุคคล เพศศึกษา สุขภาพจิตจะได้รับความสนใจมาก และหมวดที่ได้รับความสนใจน้อยที่สุดคือ การบริการสาธารณสุข

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศพอที่จะสรุปได้คือ วิชาสุขภาพได้จัดให้อยู่ในสาขาวิชาพลศึกษา ซึ่งมีบางโรงเรียนเสนอว่าควรที่จะแยกวิชาสุขภาพออกเป็นวิชาอิสระ และการปรับปรุงหลักสูตรควรที่จะดูความต้องการของนักเรียนและชุมชนด้วย สำหรับความสนใจเกี่ยวกับสุขภาพ พบว่าเรื่องที่ได้รับ ความสนใจในระดับมากคือ โรคติดต่อ เพศศึกษา สวัสดิศึกษา การปฐมพยาบาล สุขภาพผู้บริโภคร และสุขภาพจิต ส่วนเรื่องบริการสุขภาพในโรงเรียนเป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจเป็นอันดับสุดท้าย

จากการรวบรวมงานวิจัยดังกล่าวได้ทราบว่ายังไม่มีผู้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาสุขภาพในทุกระดับชั้นทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษา ความคิดเห็นนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาสุขภาพที่ได้เรียนมาตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ว่า

เนื้อหาวิชาสุขศึกษาในแต่ละหมวด ในแต่ละเรื่องนั้นมีความสำคัญเพียงใด ซึ่งความคิดเห็นของนักเรียนจะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรวิชาสุขศึกษา ให้สนองกับความสนใจและความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่